

26 Μαρτίου 2014

Η Προστάτιδα «Παναγία Σουμελά» μέσα στο νέο ναό της στο Βέρμιο

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Φωτο: www.ethnos.gr

Το 1996 το Δ.Σ. του Ιερού Ιδρύματος στην προσπάθειά του να ολοκληρώσει τις εργασίες του καλλωπισμού της Μονής, ύστερα από σχετικό διαγωνισμό, ανέθεσε στον ψηφιογράφο Μιλκούδη Αθανάσιο, γεννημένο στο Αιγίνιο Πιερίας το 1954, την κατασκευή της ψηφιογραφίας της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, συνολικής

διαμέτρου 42 τ.μ., που τοποθετήθηκε στον εσωνάρθηκα του κυρίως ναού.

Ένα χρόνο αργότερα, στις 26 Ιουλίου 1997, οι εργασίες συνεχίζονταν με εντατικούς ρυθμούς ενόψει και της Πανηγύρης, του Δεκαπενταύγουστου.

Το πρωί της Παρασκευής και ενώ ο Αθανάσιος βρισκόταν έξω από το ναό, περιμένοντας και τους συνεργάτες του να έρθουν, για να ξεκινήσει τη δουλειά στον προνάρθηκα του ναού, μια συντροφιά μεσήλικων προσκληνητών τον πλησίασε.

-Είστε εδώ του Μοναστηριού; Τον ρώτησαν ευγενικά.

-Παρακαλώ, απάντησε ο Θανάσης, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;

-Ξέρετε είμαστε από την Αθήνα και ερχόμαστε για πρώτη φορά στη Σουμελά. Γνωρίζουμε λίγα πράγματα για τους Πόντιους, την ιστορία τους, το μεγάλο πανηγύρι που κάνετε κάθε χρόνο εδώ. Δεν ξέρουμε όμως αν η Παναγία σας κάνει θαύματα.

-Καταλαβαίνω το ενδιαφέρον σας, τους απάντησε ο Αθανάσιος, γι' αυτή την πλευρά της Παναγίας. Πολλοί προσκυνητές για όσο διάστημα βρίσκομαι εδώ ακούω να συζητούν ή να ρωτούν με έκδηλο ενδιαφέρον και πολλές φορές με αγωνία, για το αν η Σουμελά κάνει θαύματα. Θέλω να σας πω, χωρίς να έχω υπόψη μου τι ακριβώς γνωρίζετε για την ιστορία της Σουμελιώτισσας, ότι από όσα έχω ακούσει υπάρχουν πολλές ιστορίες για «θαύματά» της στον Πόντο αλλά και εδώ. Όμως αυτή η ξεχωριστή σχέση Παναγίας και προσκυνητή, αυτή η προσωπική ικεσία προς την Παναγία, η επίκληση και η αναζήτηση της στήριξης της είναι νομίζω μια πολύ προσωπική υπόθεση, και μόνο αυτός που την πιστεύει τη βιώνει. Μόνο αυτός που του συνέβη κάτι στις σχέσεις του με την Παναγία γνωρίζει και μπορεί να μας πει, αν αυτό που του συνέβη είναι θαύμα. Οποιαδήποτε τρίτη μαρτυρία πολλές φορές νομίζω ότι αποδυναμώνει αυτό το μοναδικό γεγονός που μπορεί να συμβεί σε κάποιον.

Φαίνεται πως οι θεωρητικές εξηγήσεις μου δεν ικανοποίησαν τους προσκυνητές, διηγείται ο Αθανάσιος, γιατί απομακρύνθηκαν χωρίς καν να με ευχαριστήσουν.

Φαίνεται όμως πως και εγώ ο ίδιος αμφέβαλλα, όπως ίσως κάθε άνθρωπος, για το αν είχα δώσει τις σωστές εξηγήσεις, πέρα από την ιστορία, την παράδοση που συνοδεύει τη φήμη της Σουμελιώτισσας.

Ύστερα από λίγο μπήκα στο ναό και ανέβηκα στις σκαλωσιές, για να αρχίσω τη δουλειά μου. Στις 18.30 το απόγευμα έδωσα εντολή στους συνεργάτες μου να κάνουν ένα μικρό διάλειμμα, για να φάνε το απογευματινό τους, να ανασάνουν από

την ένταση της δουλειάς.

Στη διάρκεια αυτού του εργαστηριακού διαλείμματος, μαζί με το συντηρητή ψηφιδωτών της Αρχαιολογίας Πέλλης κ. Μπωβοίτση Θωμά από την Έδεσσα, παραμείναμε σε ύψος 12 μέτρων από το μαρμάρινο έδαφος του ναού, προκειμένου να αποφύγουμε το ανεβοκατέβασμα στη σκαλωσιά.

Όταν οι τεχνίτες ξεκουράστηκαν, ο Αθανάσιος έδωσε εντολή να ξαναρχίσουν οι εργασίες για την ολοκλήρωση της ψηφιδογραφίας. Να πως περιγράφει ο ίδιος επακριβώς το γεγονός:

Σηκώθηκα με προσοχή, και έδωσα στο βοηθό μου, έναν Ελληνοπόντιο, από τη Γεωργία, ονόματι Σάββα, μια σκάφη, για να ανεβάσει τα σχετικά υλικά που χρειαζόμουν για τη συνέχιση της εργασίας μου.

Την ώρα που έδωσα τη σκάφη στραβοπάτησα και ενστικτωδώς άπλωσα τα χέρια μου να πιαστώ από τα σίδερα της σκαλωσιάς. Τα γάντια που φορούσα ξεγλίστρησαν μέσα από τα χέρια μου, και έμειναν κρεμασμένα στη σκαλωσιά.

Ο Αθανάσιος κομπιάζει, τον ακούω από την άλλη άκρη του τηλεφώνου, να ανασαίνει γρήγορα. Τον ρωτώ αν έχει κάτι. Μου απαντά, διακόποντας την περιγραφή, ότι και αυτή την ώρα που μιλάμε στο τηλέφωνο βρίσκομαι εδώ επάνω στην Παναγία Σουμελά και εργάζομαι για μια ψηφιδογραφία, με ένα καινούργιο θέμα. Νομίζω πως είναι καλύτερα να σου γράψω τα όσα σου περιγράψω τηλεφωνικά.

Εγώ κάνω πως δεν ακούω την παράκλησή του και συνεχίζω να τον ρωτώ:

-Θανάση, μήπως δεν με ακούς;

-Ξέρεις, το τηλέφωνο που πήρες 03510-39606 το έχω με εκτροπή στο κινητό μου και ίσως δεν ακουγόμαστε καλά

-Ωραία, ωραία, τώρα σε ακούω, για συνέχισε, τι έγινε μετά;

Ο Θανάσης συνεχίζει την διήγηση:

Σε κλάσματα του δευτερολέπτου αρχίζω να νιώθω πως το στερεό έδαφος, το καδρόνι που πάνω του για μήνες ισορροπούσα, φεύγει από τα πόδια μου. Απότομα από ύψος 12 μέτρων βρίσκομαι στο κενό. Αρχίζω να πέφτω. Βλέπω τον Παντοκράτορα να με κοιτάει αυστηρά, τους αγίους από το τέμπλο να ανοίγουν έκπληκτοι το στόμα τους να μου φωνάξουν: «πρόσεχε, θα πέσεις», το μαρμάρινο έδαφος του ναού να με πλησιάζει απειλητικά με ταχύτητα και οι συνεργάτες μου απεγνωσμένα

να φωνάζουν «Παναγία, βοήθα»! Το κεφάλι μου προσπαθεί να στραφεί προς το σημείο του ναού που είναι θρονιασμένη η κα Θεοτόκος. Μα μου είναι αδύνατο να τη δω με τα μάτια μου. Ό,τι δεν καταφέρνω όμως να δω και να προσεγγίσω με τα μάτια μου, το καταφέρνω με την ψυχή και την καρδιά μου.

Ο νους μου με φέρνει κοντά στη Σουμελιώτισσα και προλαβαίνω να ψιθυρίσω, «Παναγιά μου, τα παιδιά μου»!

Ένας υπόκωφος γδούπος ακούγεται, που ο αντίλαλός του στον τρούλο γεμίζει όλο το χώρο της εκκλησίας.

Από τη στιγμή που γλίστρησα από το ύψος των 12 μέτρων μέχρι την ώρα που βρέθηκα στο έδαφος, δεν έχει περάσει ούτε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Μέσα στον ναό εκείνη την ώρα βρίσκεται ένα ολιγομελές γκρουπ προσκυνητών. Ξαφνικά τρέχουν όλοι γύρω μου.

Την ίδια στιγμή ακούω, μάλλον από τον Ανέστη, το νεωκόρο που επί 50 χρόνια εργάζεται με ζήλο στην Μονή,

«Θανάση, μην πετάς την μπάλα στην εκκλησία, έχει κόσμο μέσα. Θα χτυπήσεις κανέναν».

Δεν είχα χάσει τις αισθήσεις μου. Άκουσα μια κυρία πάνω από το κεφάλι μου ουρλιάζοντας να λέει: «Χριστέ μου, σκοτώθηκε ο άνθρωπος». Άνοιξα τα μάτια μου και την είδα απέναντί μου. Την ίδια στιγμή πάνω από το κεφάλι μου διαπίστωσα πως υπήρχε μια γυναικεία φιγούρα. Με ακούμπησε προστατευτικά στον ώμο και μου είπε: «Έλα, Θανάση, μην τρομάζεις, δεν έχεις τίποτα, σήκω να συνεχίσεις το έργο σου». Προσπάθησα να δω ποιά είναι. Όμως η γυναικεία φιγούρα, τη στιγμή μάλιστα που άρχισαν όλοι όσοι ήταν μέσα στο ναό να έρχονται γύρω μου, απομακρύνθηκε γρήγορα προς την κατεύθυνση του χώρου όπου φυλάσσεται η εικόνα της Παναγίας Σουμελά. Προσπάθησα να ακολουθήσω με τα μάτια μου τα βήματά της, όμως γρήγορα χάθηκε, δεν τη διέκρινα πια.

Γρήγορα ήρθαν κοντά μου οι άνθρωποι της Μονής. Έμεινα ακίνητος, σκεπτόμενος ότι παρόλο που έχω γίνει κομμάτια, το μυαλό μου συνεχίζει να λειτουργεί κανονικά, και πως μέχρι να έρθουν να με πάρουν, θα έπρεπε να μην κάνω καμιά βίαιη κίνηση.

Με μετέφεραν στο νοσοκομείο της Βέροιας. Πονούσα σε όλο μου το σώμα.

Έκανα όλες τις απαραίτητες εξετάσεις, αξονική, εγκεφαλογραφήματα, ακτινογραφίες, υπερηχογραφίες. Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, με επισκέφθηκε

μια ομάδα γιατρών.

«Ξέρετε, κε Μιλκούδη, από το ύψος των 12 μέτρων που πέσατε μέχρι να φτάσετε στο έδαφος, ήταν σαν να έπεφταν 700 κιλά με 130 χιλ. την ώρα. Παρ' όλο το σοβαρό πέσιμο, από τις κλινικές εξετάσεις που σας υποβάλαμε δε διαπιστώσαμε τίποτα. Είστε απόλυτα υγιής. Είναι ανεξήγητο αυτό που συνέβη. Πραγματικά είχατε κάποιο άγιο μέσα στην ατυχία σας. Αύριο μπορείτε να πάρετε εξιτήριο από το νοσοκομείο μας και να πάτε στη δουλειά σας. Μόνο να προσέχετε άλλη φορά...»

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β'. Σελ. 455-458